

[Brusvang]

ville hjælpe, men hvor vi af juridiske og praktiske grunde rent faktisk er afskåret fra at hjælpe. Vi har i dag kun de ansvarsregler, som findes i juraen efter culpapreglen, det vil sige, at man er ansvarlig for fortsættelige handlinger, for groft uagtsomme handlinger og for simpel uagtsomhed, men man har ikke et objektivt ansvar. Vi er ikke i dag, 20 år efter, i stand til at påvise, at der for de personer, der beklageligvis befinder sig i en tilskadekommen tilstand, foreligger et sådant forhold, at man kan sige, at der efter dansk rets hovedregel, altså culpapreglen, foreligger et erstatningsansvar. Det er det, jeg er enig med ministeren i.

(Kort bemærkning).

Lenger (VS):

Jeg forstår, at hr. Brusvang beklager, at der ikke i dag er lovhjemmel til at yde erstatning. Men må jeg gøre hr. Brusvang opmærksom på, at SFs forslag faktisk går ud på at tilvejebringe en hjemmel for at yde denne erstatning.

(Kort bemærkning).

Brusvang (CD):

Jeg har forstået ministerens redegørelse derhen – og ministeren kan jo korrigerer mig, hvis jeg har opfattet ministerens redegørelse forkert – at ministeren netop undersøger, om man kan finde en rimelig metode til etablering af et erstatningsregelsystem, som fremover kan give erstatning, og som kan give erstatning også i tilfælde, der ligger uden for culpapreglens område.

Steffensen (KrF):

Indledningsvis vil jeg sige, at kristeligt folkeparti kan tilslutte sig ministerens svartale til beslutningsforslaget med den konklusion, at det er nødvendigt, at vi nu afventer det udspil, der snart kommer fra den af ministeren nedsatte arbejdsgruppe, og derefter ministerens redegørelse her i folketinget.

Men derefter vil jeg sige SF tak, fordi de rejser sagen, for vi er enige med forslagsstillerne i, at det er nødvendigt at få sat fokus på det foretagende. Men jeg synes også, det er nødvendigt at sige, at LSD brugtes meget i 1960'erne flere steder i landet, både på Frederiksberg hospital, som er nævnt her i dag, på

Risskov og på rigshospitalet, ligesom vi ved, at det stadig væk bruges flere steder, i hvert fald på rigshospitalet. Brugen af dette stof er meget diskuteret i Psykiatrisk Selskab; det har det vist altid været, og det er det ikke mindst i vore dage.

I 1950'erne og begyndelsen af 1960'erne kom der en masse nye stoffer frem til behandling af psykiatriske patienter, af hvilke LSD blot var et enkelt.

Fru Inge Krogh, som er forhenværende folketingsmedlem, og som har beskæftiget sig meget med disse sager, har også henvendt sig til mig i denne anledning. Fru Inge Krogh har kendt den daværende overlæge på Frederiksberg hospital, Geert-Jørgensen, personlig, og jeg finder det nødvendigt at sige i dag, at fru Inge Krogh var den opfattelse, at der ikke kunne være tvivl om, at det, som overlæge Geert-Jørgensen dengang brugte, efter hans opfattelse absolut var til fordel for patienterne, altså som en behandling og absolut ikke som noget eksperiment.

Men problemstillingen er ikke blevet mindre ved, at fru Inge Krogh, som også var psykiatrisk overlæge på det tidspunkt, ikke ville have kunnet undgå at bruge stoffet i sin praksis, og da hun ikke ville det, fordi hun mente, det var forkert, overgik hun til åndssvageforsorgen.

Dette lille eksempel viser blot, hvor mange og store problemer der er i det. Derfor vil jeg gerne sige, at kristeligt folkeparti er indstillet på, at vi i udvalget får sagerne drøftet meget grundigt. Vi mener, at ministerens redegørelse må med i denne drøftelse, og at ministerens arbejdsgruppe først og fremmest må komme med et udspil, som kan give baggrund såvel for redegørelsen som for den fortsatte drøftelse.

(Kort bemærkning).

Alice Faber (SF):

Hr. Steffensen giver udtryk for, at han er enig i ministerens redegørelse og i de initiativer, som ministeren vil tage i den anledning.

Ministeren gav imidlertid udtryk for, at disse initiativer kom til at gå på fremtiden. Jeg vil derfor gerne høre hr. Steffensen, om kristeligt folkeparti vil være med til at hjælpe de LSD-ofre, som har været udsat for denne fejlbehandling.